

Μερώνυχτα στο «Όρος οι αναμνήσεις μου» Έτος 1958 «προς το Βατοπαίδι» Νίκος Φωτάκης.

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά](#) / [Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#)

Image not found or type unknown

Προς το Βατοπαίδι

Είμαι χωμένος στα μελαγχολικά δάση της καστανιάς και του έλατου. Αξύριστος και ακούρευτος σαν αγρίμι. Το μουλάρι σκιάζεται, κι' ο αγωγιάτης μου με προσοχή το τραβάει μπροστά από το χαλινάρι του. Είναι Αρβανίτης, και τα ελληνικά του με διασκεδάζουν. Οι Αρβανίτες εδώ έχουν κάνει παροικία. Για όλες τις καλογερικές εργασίες προτιμούνται οι Αρβανίτες.

Με αραδιάζει ένα σωρό ιστορίες. Κάποιος ξένος πεζοπόρος με γυμνά πόδια φορτωμένος ένα γυλιό, σταματά τον αγωγιάτη μου και με νοήματα του ζητάει σπίρτα. Τον έδωσε. Ο ξένος ανάβει ένα ξηρό χόρτο πού κρατούσε και μυρίστηκε τη κάπνα του. Αυτό ήταν όλο.

Ο αγωγιάτης μου μετά μού εκμυστηρεύτηκε πώς τον φοβήθηκε, γιατί τον πέρασε για τρελό.

— Έδώ στο Όρος. μού λέει, ξέρεις πόσοι τρελοί γυρίζουν στα ούρμάνια; Βρισκόμαστε στην άλλη πλευρά της χερσονήσου. Βλέπω τη Θάσο, τα βουνά της Καβάλας και την Ίμβρο. Ή θάλασσα περιορίζει το γαλανό πλάτος της με μια κορδέλα από αμμουδιά.

Οι στέγες του πολύχρωμου όγκου του Βατοπεδίου παιχνιδίζουν με τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου, που σιγά σιγά σβήνει πίσω από ένα μενεξεδένιο βουνό. Ή παλιά Άθωνιάδα Σχολή πάνω στο λόφο, ανασηκώνει το σάπιο σκελετό της κι' επιδεικνύει φιλάρεσκα τις καμπάνες της, δίνοντας στο τοπίο θεωρία μελοδραματικής σκηνογραφίας, καθώς οι καμπάνες ακούονται από το Μοναστήρι και τα πουλιά ερωτοτροπούν με τα γλυκά τους πρελούντια στα σκιάφωτα των κλαδιών. [περισσότερα...](#)